

Stor fattigdom i Filippinerna

Vi ska vara tacksamma i Sverige för att den svenska socialdemokratin lyfte vårt land ur fattigdomens träsk under början av 1900-talet.

■ Regnet forsar ned som om jag skulle ha stått inne i ett vattenfall då jag förflyttar mig längs Hunters Street i stadsdelen Tatalon i Quezon City, en av jättestaden Manilas förstäder. Jag hoppar kvickt in i en tricycle trots att jag faktiskt uppskattar det svalkande regnet efter en tryckande het dag.

Färden går sakta men säkert på knaggliga gator och igenom ett vimlande folkhav bland torgstånd av färsk fisk, kött och filippinska frukter fram till det socialdemokratiska Akbayans högkvarteret dit jag blivit inbjuden att träffa generalsekreteraren och dennes rådgivare för att diskutera den politiska situationen i Filippinerna.

Jag vill särskilt framhålla att Quezon City är ett lämpligt ställe att besöka för dem som hävdar, och då tänker jag främst på socialdemokratin i Sverige, att det inte ska få synas i gapet vilken klasstillhörighet man kommer ifrån. Jag kände efter i panik om

INLÄGGET

Göran Johansson,

Ramsjö,

s-internationell samt EU-representant

mina egna tänder satt fast hela tiden. Det gjorde de tack vare den svenska socialdemokratin!

Fattigdomen är dramatiskt närvarande och jag var oerhört starkt berörd de första dagarna under visiten.

Jag blev därtill kidnappningshotad via telefon på hotellet. Man ville ha 1 000 dollar annars... Ett hot som togs på största allvar av den filippinska säkerhetspolisen och av mig själv. Allt slutade emellertid väl tack vare polisens kraftfulla agerande. Polisen trodde det var ett inside-jobb på uppdrag av någon.

För att förstå den politiska situation med dess konsekvenser i Filippinerna måste man vara med-

veten om att det är den klassiska frågan som gäller: Jordägarfrågan. Filippinernas historiska arv följer det vanliga mönstret, nämligen det koloniala.

Jag blev mycket väl omhändertagen av mina vänner här nere och dessa har blivit starkt påminnande om att man är mycket utsatt när det händer något oförutsett. En flicka i familjen blev påkörd på trottoaren av en jeepneyförare. Familjen hade inte råd att betala för den operation som var nödvändig. Man måste betala i förskott direkt på sjukhuset innan operationen utförs! Då amputerade man hennes skadade ben.

"Inga pengar, då dör du"

Efter en tid fick hon en protes men först sedan hennes syster bearbetat senatorer och representanthusmedlemmar i den filippinska kongressen. Den som råkar illa ut här är alltså helt beroende av godtycke om man inte har råd

att betala dyra försäkringar. Och mamman i familjen sade sarkastiskt till mig "Har du inga pengar då dör du".

Och det har inte de flesta filippinere, för 80 procent av befolkningen på 85 miljoner är fattiga.

Vi ska vara oerhört tacksamma i Sverige för att den svenska socialdemokratin lyfte vårt land ur fattigdomens träsk under början av 1900-talet.

Politiskt har man sedan Ferdinand Marcos tid försökt att genomföra en jordreform, vilken utformades av president Corazon Aquino, änka efter Benigno Aquino, vilken mördades på Manila flygplats 1986 då han återvände från exil i USA. Det visade sig dock lättare sagt än gjort eftersom kongressledamöterna nästan utslutande är stora jordägare. De äger kring 200 hektar vardera och vill inte frivilligt dela med sig av sina stora jordarealer. Av filippinaren i allmänhet anses jordinnehav som

det finaste tecknet på status.

Filippinernas nuvarande president, Gloria Arroyo, har till och med försökt genomdriva ett skifte från ett renodlat amerikanskt system till en engelsk parlamentarisk modell. Detta försök gick dock ej att genomföra då kongressrepresentanterna röstade ned det.

Då jag diskuterade frågan angående sociala reformer och jordreform med Akbayans partiledning så ruskade de bara på huvudet.

Det bestående intrycket av det tre veckor långa besöket är dock överväldigande positivt. Jag kan väl inte direkt påstå att någon vid något tillfälle titulerat mig "sir" i Sverige, och ingen kommer förmodligen heller att göra det. Men filippinerna är mycket artiga och gästvänliga och man har mycket starka familjeband och traditioner.

Jag ser verkligen fram emot att få besöka landet igen så fort som möjligt.

Målet för den svenska biståndspolitik

■ Min riksdagskollega Åsa Lindestam, s, skriver här i tidningen den 27 december att hon inte är nöjd med konstruktionen av det enprocentmål för biståndet, det vill säga att en procent av Bruttonationalinkomsten (BNI) ska gå till bistånd, som folkpartiet i alliansregeringen förhandlat fram. Det må så vara. Men till skillnad från socialdemokraterna så uppfyller vi i folkpartiet under vårt första regeringsår löftet om att etablera enprocentmålet för biståndet. Så jag tycker faktiskt att Lindestam kastar sten i glashus.

Under de gamla socialdemokratiska regeringarna under 1990-talet och början på 2000-talet var ju det svenska biståndet utsatt för kraftiga nedskärningar. Folkpartiet var mycket kritiskt till nedskärningarna. Biståndet användes som budgetregulator av den gamla s-regeringen när den stod inför akuta problem att klara statens utgiftstak. Detta har i första hand drabbat det bilaterala utvecklingssamarbetet, särskilt insatser inom demokrati och

mänskliga rättigheter. Den ryckiga budgetsituationen resulterade i att planerade och påbörjade biståndsprojekt fick avbrytas eller ställas in.

Den gamla s-regeringen slog i budgetpropositionen för 2006 äntligen fast att enprocentmålet skulle uppnås till 2006. Folkpartiet välkomnade att den gamla s-regeringen äntligen gjorde något av sitt löfte att återställa enprocentmålet, något som folkpartiet länge kämpat för.

Enprocentmålet har internationell betydelse som ett moraliskt grundat ställningstagande. Fortfarande existerar stora orättvisor i världen och enorma akuta behov som inte kan lösas med enbart frihandel. I kampen mot orättvisor och fattigdom måste Sverige gå i täten och samtidigt verka för att fler länder uppnår FN:s biståndsmål, det vill säga att minst 0,7 procent av BNI skall gå till ländernas bilaterala bistånd. Att Sverige når upp till målet om en procent gör att vi höjer ribban och med trovär-

dighet kan pressa andra länder att höja sitt bistånd. Det krävs, inte minst för att uppfylla de så kallade milleniemålen, att fattigdomen i världen skall ha minskat med hälften till 2015.

Folkpartiet ska därför fortsätta jobba för enprocentmålet i alliansregeringen och historiskt sett har vi varit framgångsrika i vårt arbete. Faktum är ju att Sverige bara vid två tidigare tillfällen nått enprocentmålet, nämligen 1982 då biståndet var 1,02 procent av BNI och 1992 då biståndet nådde 1,03 procent. Vid båda dessa tillfällen ingick folkpartiet, precis som nu, i borgerliga regeringar. Att folkpartiet ytterligare en gång lyckats nå framgång i regeringförhandlingar om enprocentmålet genom att öka biståndsbudgeten med totalt 5 miljarder under 2006-2009 visar på vårt starka inflytande i alliansregeringen.

Hans Backman, fp

Riksdagsledamot från Gävleborg

Gott Nytt Uppvaknande, kära landstingsledamöter

■ Nu stundar nyårslöften och nya tag. Kan skattebetalande gävleborgare hoppas på uppvaknande ur passivitet och förlamning hos landstingsförsamlingen?

Medborgarna betalar in oerhörda summor skatt för att i första hand få bästa möjliga sjukvård. Nu håller högsta landstingsledaren på att införa ett centralstyrt divisionssystem för sjukvården. Alla i länet skall därigenom få möjlighet till likvärdig vård, säger han. Men han berättar inte, att all sjukvårdspersonal känner sig överkörd och närmast förolämpad av hans argumentering. Han berättar inte, att hans överstyrelse tar bort allt engagemang, all trivsel och därmed arbetsglädje.

Jag har läst landstingsrådet Knapps årsskiftesfunderingar på första uppslaget i HT den 27 december. Där nämner hon, att en huvuduppgift är införandet av divisionssystemet. Det är en

organisationsförändring, som inte är så svår att åstadkomma likvärdigt i hela länet. Men resultatet blir centralstyrda behandlingsverkstäder. Gävleborgarna vill för sina skattepengar ha sjukvårdsinstitutioner med omsorg och empati. Divisionsystemet innebär maktstyrda produktionsenheter. Tänk på det, landstingsledamöter!

Bristen på läkare löses genom import. Duktiga tyska läkare kommer också att drabbas av överstyret. Det är de sannolikt inte upplysta om. De är bundna av fleråriga kontrakt. När de upplever ledningsmetoderna, kommer deras arbetsglädje också att nedbrytas. Systemet, som landstingsdirektören är i full färd att genomföra, har provats på andra håll och slagit helt slint. Det är en experimentell försöksverksamhet, som inte har något stöd hos sjukvårdande personal. Det är dömt att misslyckas och inne-

bär en katastrofal felförvaltning av all inbetald landstingsskatt vi medborgare levererat.

Det är på tiden, att alla landstingspolitiker, som fått förtroendet att föra folkets talan, verkligen lyssnar på folket och främst alla tusentals välutbildade och duktiga människor i vårdverksamheten. De kan bäst själva ta initiativ, planera och ta ansvar för verksamheten i alla dess former med delegerande, samverkan, engagemang och arbetsglädje. Då förvaltas våra skattepengar bäst.

Ta bort maktsjuk diktatorisk centralstyrning, som dödar självkänsla och intresse hos all vårdande personal! Landstingets ledamöter önskas ett Gott Nytt År med initiativ och handlingskraft enligt folkets vilja!

Jarl Karén

Vem vill jobba nattetid

■ Nu är vi där igen ... Vem vill jobba natt och förlora OB-tillägg? Landstinget kommer med ett nytt erbjudande till oss, som jobbar på intensiven och har tre-skift eller nätter på sitt schema.

Inom vår akuta verksamhet, har vi skiftande belastning, som vi förut löste genom ett timbanksystem. Om vi hade en lugnare arbetsbelastning, kunde personal stanna hemma på standby det vill säga vara beredd att komma in till jobbet. Tiden för standby skrevs upp som en skuld. Den som var i skuld, kunde bli inringd på sin normalt lediga dag, när det behövdes för verksamheten. Det var både för och nackdelar med detta system.

Nackdelar: När man var standby, kunde man inte sätta igång med några projekt hemma, utan man fick hela tiden vara beredd att åka till jobbet. När man hade ledig dag, var man heller aldrig säker på att få vara ledig. Man kanske behövdes på jobbet och fick snabbt inställa sig, trots ledig dag, därför att man var skyldig i timbanken.

Fördelar: Vi kunde inom vissa ramar bestämma, hur vi ville fördela dagar, kvällar och nätter. Ville någon jobba mer än i genomsnitt en natt per vecka, som var minimum, så gick det bra. Det pass man stod i standby, kunde man vila sig. När man inställde sig för att jobba på icke schemalagd arbetstid, fick vi en liten ersättning för det. Arbetsgivaren betalade mindre övertid enligt detta system. Istället för övertid ringde vi in personal från timbankslistan.

Från personalavdelningen sågs detta som en stor orättvisa, varför den togs bort. Vi fick då välja mellan att jobba strikt tre-skift eller anta nattavtalet, som alla förlorade på. Vi fick ingen OB-ersättning för nattjobbet under måndag till torsdag om vi antog nattavtalet.

Hur ska behovet fyllas upp

■ Regionplane- & Trafikkontoret i Stockholmsregionen redovisade 1997 möjligheten att använda förnybar energi. Man räknade in biprodukter från skogsmark, energigrödor på 10 procent av åkermarken, halm, avfall, rötgas, vindkraft,

Nattavtalet var bra för dem som ville jobba endast natt, vilket var tre - fyra personer av dryga 55 på vår avdelning.

Nu kommer landstinget med ett nytt "utomordentligt bra" erbjudande. Timbanken kommer tillbaka! Vi får kvotera upp nätter och kvällstid i tid, men vi räknar då 40 tim per vecka. Fortfarande gäller: ingen OB-ersättning för nätter måndag till torsdag! Helger har vi ingen OB, då har vi helgersättning. Vi är inte alldeles urdumma, och vi kan räkna både addition och multiplikation. Vi kan räkna ut, att med nya timbanksförslaget, får vi jobba fler timmar per vecka och dessutom förlorar vi OB.

Ni har bestämt att den förlorade ersättningen för obekvämt arbetstid skulle betala dem, som jobbar enbart natt och får jobba mindre antal nätter per schemaperiod. Varför är det vi, som kämpar med tre-skift och jobbar nätter, som ska betala det. Det är tillräckligt slitande att jobba treskift med OB-tillägg. Borde inte i så fall alla bidra, även de som jobbar femdagars vecka och bara dagtid och även de som administrativt bestämmer över oss. Och borde inte nattarbetet prioriteras i lönekuvertet. Det ska inte vara straffpoäng att arbeta natt.

Ni som bestämmer, tänk er för! Vem vill jobba nattetid? Om vi inte godtar det senaste förslaget, går vi tillbaka till tre-skiftsavtalet, som säger: fördela tiden lika mellan dag, kväll och natt. Om någon kan tänka sig att jobba mer än 33% natt faller treskiftsavtalet, och den som kan tänkas jobba till exempel sju nätter eller fler får förlängd arbetsvecka med fyra timmar per vecka. Och inte ens våra fackföreningar står på vår sida!

Gunlög Hedr Hälsningar Iva

solceller och solfångare.

Ekvationen går inte ihop! Det blir en stor lucka mellan behov och produktion av förnybar energi. Vilken är den tänkta alternativa produktionen?

Göran Persson Dellenova =TM